

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

██████████, IČ: ██████████,
se sídlem ██████████

zastoupený Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem,
se sídlem Špitálka 539/23e, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2020, č. j. 66378/2019-MZE-11121,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byly podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno oznámení Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „fond“) ze dne 27. 11. 2019, č. j. SZIF/2019/0674603, sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje

19/546/EPU/1/0058323 (dále jen „oznámení“). Oznámením byl podle § 3g zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (dále jen „zákon o zemědělství“), žalobce vyrozuměn o neprovedení aktualizace evidence půdy podle § 3g odst. 4 zákona o zemědělství, neboť fond měl za to, že k předmětnému pozemku [REDACTED] (dále jen „předmětný pozemek“), existoval právní důvod užívání ve prospěch Zemědělského družstva vlastníků NÝROV (zkráceně ZDV NÝROV), IČ: 48908754, sídlem č.p. 87, 679 72 Nýrov (dále jen „dotčený uživatel“), kterým byla nájemní smlouva č. 68-93-N ze dne 30. 11. 1993 (dále jen „nájemní smlouva 68-93-N“), která byla podle svého článku II. automaticky obnovovaná každých sedm let.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že usnesením o udělení příklepu ze dne 22. 3. 2018, č.j. 067 EX 17701/2015-81, na spoluvlastnický podíl předmětného pozemku o velikosti 1/6 (dále jen „usnesení o příklepu“) nedošlo k zániku nájemního práva dotčeného uživatele podle nájemní smlouvy 68-93-N, neboť předmětem příklepu nebyl předmětný pozemek jako celek, ale jen ideální spoluvlastnický podíl. Žalovaný vycházel ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. 69 Co 337/2015 (dále jen „rozsudek Krajského soudu v Ostravě“), podle kterého nájem k věci nezanikne v případě prodeje ideálního spoluvlastnického podílu předmětné věci formou příklepu, a to navzdory neuvedení takového nájemního práva v dražební vyhlášce ve smyslu § 336l odst. 5 písm. a) zákona č. 99/1963, občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce tvrdil, že nebyly náležitě posouzeny skutečnosti vyplývající z usnesení o příklepu. Podle § 336b odst. 2 písm. g) o.s.ř. uvede soud v dražební vyhlášce mimo jiné nájemní a pachtovní práva, která prodejem nemovité věci v dražbě nezaniknou, přičemž podle § 336b odst. 3 písm. b) o.s.ř. soud vyzve každou osobu, která má k nemovité věci nájemní a pachtovní právo, aby jej oznámila a doložila, jinak takové právo zanikne příklepem nebo v případě zemědělského pachtu koncem pachtovního roku. V dražební vyhlášce nebyla nájemní ani pachtovní práva ve prospěch dotčeného uživatele uvedena, a k jejich zániku tedy muselo dojít *ex lege*.
4. Žalobce tvrdil, že nájemní/pachtovní právo dotčeného uživatele zaniklo v souladu s § 336l odst. 5 písm. a) o.s.ř., a to bez ohledu na to, že předmětem dražby byl ideální spoluvlastnický podíl předmětného pozemku, nikoli předmětný pozemek jako celek, neboť zákon mezi nimi nijak nerozlišuje a pro obě situace by mělo platit totéž. Žalobce tvrdil, že na základě zániku nájemního/pachtovního práva dotčeného uživatele a dohody spoluvlastníků ze dne 25. 9. 2019 byl právě žalobce oprávněn užívat předmětný pozemek. Fond i žalovaný měli pochybit tím, že dospěli k závěru o platnosti a účinnosti nájemní smlouvy 68-93-N, pročez neprovedli změnu evidovaných údajů k předmětnému pozemku.
5. Vhodnost použití závěrů rozsudku Krajského soudu v Ostravě žalobce rozporoval, neboť se nejedná o ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti žalobce považoval za zásadní, aby soud zodpověděl otázku, zda v případě, kdy je předmětem dražby spoluvlastnický podíl na pozemku (kdy celý pozemek je předmětem pachtu, případně nájmu), a v dražební vyhlášce nejsou uvedena nájemní a ani pachtovní práva ve prospěch třetí osoby, a ani nejsou po zahájení dražby oznámena, dochází udělením příklepu k zániku těchto nájemních či pachtovních práv k pozemku jako celku. Pokud by tomu tak nebylo, požadoval žalobce, aby soud posoudil, zda má na zánik nájemních a pachtovních práv příklepem vliv velikost ideálního podílu k pozemku. Žalovaný se těmito otázkami měl zabývat, avšak neučinil tak, což podle žalobce zakládá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

6. Žalobce dále obecně tvrdil, že se žalovaný nedostatečným způsobem vypořádal s jeho námitkami, jejichž obsah byl totožný s žalobními námitkami. Tímto mělo dojít k vydání nesprávného, nezákonného a nepřezkoumatelného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Žalovaný uvedl, že při prověřování existence právních důvodů užívání zemědělské půdy jsou správní orgány vázány rozsahem uvedeným v § 3g odst. 2 zákona o zemědělství, který odkazuje na § 141 odst. 4 správního řádu, podle kterého vychází správní orgán zejména z důkazů, které byly účastníky navrženy. V souladu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, zakotvenou v čl. 2 odst. 3 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, a judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 16. 8. 2018, sp. zn. 1 As 401/2017) je posouzení oprávnění podnikatele užívat půdu pouze deklaratorní povahy, kdy je zkoumáno naplnění znaků požadovaných pro provedení změny v evidenci půdy. Žalovaný upozornil, že závazné řešení závazkových vztahů náleží do pravomoci nalézacího soudu v občanskoprávním řízení, jehož rozhodnutí je následně závazné pro Fond i žalovaného.
9. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2012, č.j. 9 Ca 92/2009, podle kterého není oprávněn vést dokazování a sám hodnotit, komu svědčí právní titul užívání, nýbrž má pouze vycházet z průkazných a platných právních titulů, které zakotvují užívací právo k půdě. Je na žadateli, aby osvědčil své užívací právo k pozemkům, přičemž žalovaný má rozhodnout o tom, který z předložených dokladů prokazuje nejaktuálnější právní titul užívání. Na základě těchto skutečností žalovaný dospěl k závěru, že řádným uživatelem předmětného pozemku je dotčený uživatel, a to na základě nájemní smlouvy 68-93-N. Z doložených podkladů nevyplývá, že by spoluvlastníci pozemku tuto nájemní smlouvu vypověděli a řádně ukončili.
10. Pokud žalobce odmítl možnost užití závěrů rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pak však sám nenabídl ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu či Nejvyššího správního soudu k dané problematice a správnost závěrů rozsudku Krajského soudu v Ostravě nijak nevyvrací. Určujícím pro posouzení věci byla skutečnost, že předmětem dražby byl ideální podíl předmětného pozemku o velikosti 1/6, ohledně něhož nebyla (a ani nemohla být) uzavřena nájemní/pachtovní smlouva, neboť ideální spoluvlastnický podíl nebyl způsobilým předmětem takové smlouvy. Ze stejného důvodu nebylo možné do dražební vyhlášky tato práva uvést, a tudíž nemohla s příklepem zaniknout podle § 336l odst. 5 písm. a) o.s.ř.

IV. Replika žalobce

11. V replice žalobce pouze zopakoval svou argumentaci uvedenou v námitkách a žalobě.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil.
14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 3g odst. 1 písm. b) zákona o zemědělství je *uživatel povinen Fondu na jím vydaném formuláři ohlásit skutečnost, že došlo ke změně uživatele dílu půdního bloku.*
 - Podle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství *zjistí-li Fond, že ohlášení změny podle odstavce 1 je v rozporu s údaji vedenými v evidenci půdy nebo jiným ohlášením změny, vyzve uživatele, který učinil*

Shodu s prvopisem potvrzuje

ohlášení změny, popřípadě uživatele dotčeného tímto ohlášením k předložení písemné dohody odstraňující vzájemný rozpor nebo k předložení dokladu prokazujícího právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Zjistí-li Fond, že ohlášení změny je nepravdivé nebo neúplné, vyzve uživatele k odstranění vad ohlášení změny, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Při postupu podle tohoto odstavce se použije ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu.

- Podle § 3g odst. 4 zákona o zemědělství Fond aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny podle odstavce 1 neprovede a tuto skutečnost s uvedením důvodu oznámí písemně uživateli, který učinil ohlášení změny podle odstavce 1, popřípadě osobě, které se aktualizace evidence půdy týká, jestliže
 - a) i po předložení dokladu podle odstavce 2 shledá údaje v ohlášení změny nepravdivými, nebo
 - b) uživatel, který učinil ohlášení změny, nedoložil písemnou dohodu podle odstavce 2 nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2
- Podle § 336l odst. 5 písm. a) o.s.ř. dnem, kterým se stal vydražitel nebo předražitel vlastníkem vydražené nemovité věci, zaniká právo odpovídající věcnému břemeni, výměnek, nájemní právo nebo pachtovní právo, nejde-li o věcné břemeno bydlení, výměnek, jehož součástí je právo bydlení nebo nájem bytu, neuvedená v dražební vyhlášce nebo neoznámená soudem po zahájení dražebního jednání

15. Soud neshledal žalobu důvodnou.

16. Předně soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je možné napadnout oznámení o neprovedení změny v evidenci půdy správní žalobou podle § 65 a násl. s.ř.s., a to z důvodu, že údaje v evidenci slouží jako podklad pro účely poskytování dotací, a tudíž nezaznamenání do evidence předurčuje neposkytnutí dotace. Tímto je zasahováno do veřejných subjektivních práv žalobce. (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 143/2008 - 35, č. 2666/2012 Sb. NSS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014 - 37, a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 2 As 20/2016 - 29).

17. Základem sporu mezi účastníky je posouzení, zda udělením příklepu usnesením o příklepu k ideálnímu spoluvlastnickému podílu o velikosti 1/6 na předmětném pozemku došlo ze zákona k zániku pachtovního práva založeného nájemní smlouvou 68-93-N, či nikoli. Soud předně upozorňuje, že autoritativní řešení předmětné otázky zániku soukromoprávních vztahů obecně náleží soudu v občanskoprávním řízení. Žalovaný správně poukázal na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, podle které správní orgány řeší pouze otázky, které jsou relevantní pro potřeby vedení evidence a zachování správnosti jejích záznamů.

18. Jelikož se předmětná věc netýká posouzení, zda byl spáchán trestný čin, ani osobního stavu, soud je povinen o této předběžné otázce učinit úsudek sám podle § 52 odst. 2 s.ř.s. Vzhledem k existující judikatuře civilních soudů k obdobné věci nepovažoval soud za nezbytné uložit žalobci, aby v této otázce vyvolal před soudem občanskoprávní řízení ve smyslu § 52 odst. 2 druhá věta, část za středníkem s.ř.s.

19. Ze správního spisu se podává, že žalobce k ohlášení změny v evidenci půdy ze dne 24. 10. 2019 (dále jen „ohlášení změny“) přiložil kopii dohody spoluvlastníků o užívání společné věci, jejímž obsahem bylo zřízení výlučného pachtovního práva k předmětnému pozemku. V návaznosti na ohlášení změny byl vyrozuměn dotčený uživatel o zahájení řízení ze dne 24. 10. 2019, na které zareagoval zasláním nájemní smlouvy 68-93-N s poukazem na její čl. II, podle kterého dochází k jejímu automatickému obnovování, přičemž tou dobou byla takto prodloužena až do roku 2021.

20. Žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jejichž použití žalobce nepovažoval za vhodné, neboť se podle jeho názoru nejednalo o rozhodnutí vyjadřující ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu či Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

K tomu soud uvádí, že v otázce možnosti vzniku nájemního/pachtovního práva k ideálnímu podílu na nemovité věci podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „starý o.z.“), existuje ustálená judikatura Nejvyššího soudu, podle které není možné za předmět nájmu určit ideální spoluvlastnický podíl na nemovité věci, neboť podle § 137 starého o.z. je podílem vyjádřena pouze míra, jakou se spoluvlastníci podílejí na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví ke společné věci. Stejnou definici spoluvlastnického podílu obsahuje i zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v § 1122 odst. 1.

21. K tomu soud odkazuje např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2018, č.j. 26 Cdo 2233/2016, dle něhož *„spoluvlastnický podíl vyjadřuje toliko rozsah, v jakém jednotliví spoluvlastníci vykonávají a nesou jinak shodná práva a povinnosti, která pro ně vyplývají z vlastnictví společné věci jako celku. U podílových spoluvlastníků jde tedy o tzv. ideální podíl na společné věci, nikoli o reálné vymezení vztahující se k určité části společné věci. Nedošlo-li k reálnému rozdělení spoluvlastněných pozemků, nemohl existovat jako samostatný předmět nájmu ideální podíl ve výši jedné poloviny (reálně blíže neurčený) na těchto pozemcích, neboť je to pojmově vyloučeno. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 28 Cdo 2731/2007, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 3535/2010). Jsou-li předmětem nájmu pozemky jako celek, nemohlo nájemní právo k nim zaniknout prodejem spoluvlastnického podílu v exekučním řízení, protože samotný spoluvlastnický podíl nebyl předmětem nájmu.“*. Lze rovněž odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 1966, sp.zn. 4 Cz 22/66, Č. 61/1966 sb. rozh., podle které *„[č]íselné vyjádření výše spoluvlastnického podílu naprosto neznamená, že by byl spoluvlastník výlučně vlastníkem určité hmotné části společné věci, třebaže by svou velikostí odpovídala výši jeho spoluvlastnického podílu“*, kdy je evidentní, že se jedná o právní názor, jenž se udržuje od počátku inkriminované právní úpravy. Ostatně tuto civilistickou doktrínu promítla i judikatura správních soudů, např. dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, č.j. 2 Afs 27/2003-55, *„[v] důsledku skutečnosti, že jde o ideální spoluvlastnictví, patří každému z nabyvatelů ideální podíl na této nemovitosti. Spoluvlastnický podíl zde představuje míru účasti spoluvlastníka na právech a povinnostech ze spoluvlastnického vztahu, a je tedy podílem ideálním, který neposkytuje spoluvlastníkovi neomezená práva k žádné reálné vydělené části věci, jež je ve spoluvlastnictví.“*
22. Jestliže tedy podle § 336l odst. 5 písm. a) o.s.ř. zaniká udělením příklepu nájemní/pachtovní právo vydražené nemovité věci a zároveň nájemní/pachtovní právo nemůže mít za předmět ideální spoluvlastnický podíl, ale pouze nemovitou věc jako celek, pak udělením příklepu na tento ideální spoluvlastnický podíl nemohlo dojít k zániku nájemního/pachtovního práva, a to ani v rozsahu ideálního spoluvlastnického podílu, ani ve vztahu k nemovité věci jako celku.
23. Soud se tudíž ztotožňuje se závěry uvedenými v rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Není na překážku, že se nejedná o judikát některého z vrcholných soudů, odůvodnění tohoto rozsudku je dle názoru zdejšího soudu přesvědčivé. Nutno dodat, že žalobce ani nepředestřel oponentní judikaturu či vlastní argumentaci, která by vyvracela odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce se toliko dožaduje ryze textualistického a izolovaného výkladu některých ustanovení zákon, přičemž na rozdíl od rozsudku Krajského soudu v Ostravě zcela opomíjí kontext těchto ustanovení.
24. V projednávané věci byla nájemní smlouva 68-93-N uzavřena dne 30. 11. 1993, tedy za účinnosti starého o.z., přičemž jako její předmět byl určen předmětný pozemek. Předmětem elektronické dražby nemovitých věcí dne 22. 3. 2018 byl spoluvlastnický podíl o velikosti 1/6 na předmětném pozemku.
25. Soud proto uzavírá, že v daném případě nedošlo k zániku pachtovního práva dotčeného uživatele z nájemní smlouvy 68-93-N.
26. Z výše uvedeného je dále zřejmé, že velikost ideálního spoluvlastnického podílu na věci (nynější 1/6 oproti 1/2 v rozsudku Krajského soudu v Ostravě) nemá na posouzení zániku nájemního/pachtovního práva vliv, neboť podstatou řešení otázky je nemožnost ideálního spoluvlastnického podílu být předmětem těchto práv. Námitka žalobce, že se žalovaný měl obecně zabývat rozbořem dopadů velikosti ideálního podílu na zánik či trvání

Shodu s prvopisem potvrzuje

nájemního/pachtovního práva, tak není důvodná, neboť k takovému obecnému posouzení nebyl ze své povahy správního orgánu oprávněn a navíc by takové posouzení nebylo relevantní k předmětu správního řízení.

27. Jelikož v případě udělení příklepu na ideální spoluvlastnický podíl nemohlo vůbec dojít k zániku nájemního/pachtovního práva ve smyslu podle § 336l odst. 5 písm. a) o.s.ř., nebylo na místě uvést dané právo v dražební vyhlášce dle § 336b odst. 2 písm. g) o.s.ř., popřípadě učinit výzvu dle § 336b odst. 3 písm. b) o.s.ř.
28. Vzhledem k čl. II nájemní smlouvy 68-93-N mělo docházet k jejímu obnovování každých sedm let automaticky. Automatické prodloužení smlouvy žalobce nijak nerozporoval, naopak z jeho argumentace obsažené v žalobě i námitkách vyplývá, že pachtovní právo založené nájemní smlouvou 68-93-N považoval za existující, neboť se domníval, že mělo zaniknout v důsledku udělení příklepu. Za takové situace byla v době ohlášení změny v evidenci půdy žalobcem platným titulem k užívání a požívání předmětného pozemku nájemní smlouva 68-93-N, která svědčila dotčenému uživateli, nikoli žalobci, a proto nebyla provedena změna v souladu s § 3g odst. 4 zákona o zemědělství.
29. K námitce žalobce týkající se nedostatečného vypořádání jeho námitek v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí soud uvádí, že obsah námitek je stejný jako obsah žalobního bodu žaloby. Žalobce neuvedl, s jakou konkrétní částí se žalovaný dostatečně nevypořádal. Na to zdejší soud obdobně obecně reaguje tím, že na straně 2 až 3 napadeného rozhodnutí byly námitky žalobce shrnuty a na straně 3 až 4 se s nimi žalovaný dostatečným způsobem věcně vypořádal, mimo jiné odkazem na relevantní judikaturu, přičemž závěry plynoucí z úvahy žalovaného jsou logické a úplné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. ledna 2022

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje